

Het wordt magisch

Het is 2030, 10 jaar na de Coronacrisis. En wat is er een hoop gebeurd! Ik woon ergens op de wereld, net als alle andere mensen en we voelen we ons allemaal wereldburger. Voorbij de landsgrenzen, voorbij geloofsovertuigingen, voorbij alle verschillen. De Coronacrisis heeft iets prachtigs teweeggebracht. Maar we hebben er wel wat voor moeten doorstaan. Vanuit een diep dal zijn we herrezen, we hebben onze draken in de ogen gekeken.

De lockdown duurde langer dan we hoopten, het volledige economische systeem stortte in elkaar. Alle houvast viel weg. Banken gingen failliet, beurzen stortten in, grote bedrijven werden meegesleurd in de afgrond en toen we wereldwijd in vrije val raakten zagen de wereldleiders maar één oplossing: we trekken de stekker uit het gehele economische systeem. We beginnen helemaal opnieuw.

Het was een wankelende tijd. Niemand wist waar het heen zou gaan en wat het zou betekenen dat we opnieuw zouden beginnen. En tegelijkertijd was het een prachtige tijd, er was namelijk ook veel creativiteit, energie, saamhorigheid en het basisvertrouwen groeide. Wat bleek namelijk, niemand viel meer buiten de boot, we zaten hier samen in, allemaal in hetzelfde schuitje. Alle vaste kaders vielen weg. Echt alles. Want met de economie, werden ook de politieke stelsels onder de loep genomen en losgelaten. Niemand begreep hoe het precies gebeurde, maar ineens was het alsof we voor een blanco vel zaten. En wat overbleef was rust, stilte, een adempauze, her en der een kunstvorm en gezamenlijkheid om te zorgen dat iedereen in zijn basisbehoeften werd voorzien.

Steeds breder klonk het geluid om met elkaar het verhaal los te laten van waaruit we al die jaren geleefd hadden. Het verhaal waarin we als mensen gescheiden zijn van elkaar en de natuur, waarin de natuur er voor ons is om te verbruiken, waarin bedrijven en de economie alsmaar moeten groeien, waarin we als mensen goed voor ons eigen hachje moeten zorgen om niet tekort te komen, waarin we geluk halen uit de buitenwereld en waarin de samenleving 'hoge' en 'lage' mensen kent (denk aan opleiding, niveaus in organisaties) en daarmee samenhangende sociale status. Allemaal verhalen die voortkomen uit ons ego. En nu alle systemen waren ingestort, konden we collectief die verhalen loslaten.

Er vond een gigantische bewustzijns-golf plaats waardoor mensen wereldwijd ineens beseften wat het werkelijke verhaal is: we zijn allemaal verbonden, als één organisme, mens en natuur. De toekomst en het verleden bestaan niet, we kunnen alleen in het heden zijn. We voelden ons ineens verbonden met het universum en kijken nu met verbazing achterom. Realiseren ons dat we al die tijd in angst hebben geleefd. En toen we gedwongen werden dat los te laten omdat onze grootste angst werkelijkheid werd en we toch bleven bestaan, kwam het als een golf over ons heen. Ineens vielen de schellen van onze ogen en zagen we hoe we onszelf voor de gek hadden gehouden met een verhaal wat niet de werkelijkheid is.

En toen gebeurde het als vanzelf. Alsof we het elkaar in de juiste stroom stapten, synchroniciteit, het ontstond gewoon. De Coronacrisis werd in samenhang verholpen en onze wereld opnieuw opgebouwd vanuit het werkelijke verhaal. Op onverklaarbare wijze vielen de puzzelstukjes ineens in elkaar. Niemand kon voorzien hoe de wereld veranderde, maar ineens klopte het. In lijn met onszelf, in lijn met elkaar, in lijn met de natuur, in lijn met het bestaan. Ik kan dus ook niet vertellen hoe die toekomst eruit ziet. Als het zover is kan ik alleen voelen dat het klopt. Dat het systeem in balans is. En wat ik aan onze huidige zelf wil meegeven: wees niet bang. De toekomst wordt magisch. Er komt een gigantisch potentieel naar boven en we voelen ons rijker dan we ooit hebben gedaan. Niet omdat

meer spullen hebben of omdat we meer op vakantie kunnen, maar het is innerlijke rijkdom, waar we bar weinig voor nodig blijken te hebben.